

nos kunne taale en Mulkt en Gang imellem. Det mærkværdige Tilfælde med Fløden er allerede berørt. Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Veth) ikke antog det for nødvendigt at faae de Lokaler undersøgte, hvor Barelagerne ligge eller, som man siger, Lokalerne hos dem, der handle en gros, da er det jo godt gjort ved de Forsøksninger, der ere opdagede paa Frederiksberg, at man har fundet pulveriseret Peber og andre Sager, hvor Forsøksningen ikke har fundet Sted hos Detaillisten, men hos Fabrikanten, som har pulveriseret det. Man har ogsaa fundet det ved andre Ting, Vin og flere Sager. Det ærede Medlem fra Præstø Amts 3die Valgkreds vil i det Hele taget holde sig til den sidste Afdeling af denne lille, omtalte Bog, men derimod ikke tage Hensyn til det Foredrag, som er holdt af Steenbuch, men indeholdes i den første Afdeling, og som taler i modfat Retning; thi der er det Steenbuch, som jo i dette Tilfælde er Autoritet, som har noteret disse Tilfælde og Analyser, som jeg her skal tillade mig at nævne. Man har fundet Kognak blandet med Svovlsyre; Rhinastvin blandet med Svovlsyre, ja endog saa i et Tilfælde, hvor Rhinastvoinen var ordineret til en Syg, har man fundet den blandet paa denne Maade. Man har en spansk Vin, der hedder Larragonavin, det er en meget simpel spansk Vin, men kraftig, den har man fundet blandet med en Tilsetning af ikke mindre end 25 pCt. af et Opløs af Rosiner, og Flasken havde saa en Etikette, hvorpaa der stod: „Old Portwine“. Man har fundet Agurker, som vare kobberholdige — om de utallige Smørforfalskninger skal jeg slet ikke tale, der er saa mange, at det vilde blive aldeles uoverkommeligt. Nu ere ganske vist de Herrer Steenbuch og Stein forsaavidt enige om, at disse Forsøksninger i hygieinist Henseende ialtsald til Dato ikke have haft nogen overordentlig Betydning, men hvad de ikke have, det ville de faae, og vist er det dog, at det, der foregaar, er et uaaadeligt stort Bedrageri mod Konsumenterne, saa stort, at det slet ikke lader sig beregne, og samtidig er det et uaaadeligt stort Tryk paa de ærlige Handlende, som kun ville handle med gode Varer; de kunne umulig konkurrere med dem, der sælge forfalskede Varer. Jeg skal med den høit ærede Formands Tilladelse blot oplæse et Par Linier af, hvad Steenbuch udtaler. Han siger først, at et Laboratorium er aldeles nødvendigt, men dernæst, at han anser den stedlige Kontrol — og vi ere jo ikke gaaede saa vidt at overlade den stedlige Kontrol til Politiet, det bliver altsaa langt mindre end oprindeligt tænkt, men Noget er altid Noget — for at være af den største Vigtighed for at kunne opnaa praktisk Nytte for det store Publikum af et Eilshyn fra Statens Side med Salg af Levnetsmidler, medens han ikke tror, at man kan vente sig Noget i den Retning af Statens Laboratorium, selv om der oprettes et Slags

omvarende Inspektion. Det staar i fuldstændig Harmoni med, hvad jeg tillod mig at ytre sidst, da jeg talte om denne Sag. Vil man ikke gaa ind paa de Ændringsforslag, som jeg har deltaget i at stille, staar det klart for mig, at Loven ikke vil faae nogenformelt praktisk Betydning. Derfor skulde jeg meget tilraade de ærede Medlemmer at stemme for disse og forkaste alle de øvrige Ændringsforslag. Jeg kan virkelig ikke fatte, hvorledes man andetsteds dog gjerne vil have Ord for at tale for den Fattige og den Fattiges Sag og i en Sag saa storartet som denne ikke vil give sit Minde til, at der gjøres det Allermindste. Hvorfor vil man det ikke? Er det, fordi det er saa stort, at man ikke kan beregne de daglige Bedrag, der foregaa? Dette forekommer mig dog langt, langt vigtigere end at eftergive en Mand det Beløb, han har faaet i Fattighjælp, Noget, der maasse kun gjælder for nogle faa Personer i hele Landet. Og hvorfor vil man det? Fordi det skal hedde sig, at man taler den Fattiges Sag i enkelte Tilfælde, men her i det alvorlige Tilfælde vil man ikke tale det.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal tillade mig at udtale mig angaaende de foreliggende Ændringsforslag og skal da tillade mig først at vende mig til dem, der ere stillede af 4 ærede Medlemmer, og hvortil der er stillet nogle, som jeg vil kalde dem, selvsørgelige Ændringsforslag af et Par Medlemmer. Disse Ændringsforslag gaa jo ud paa at indskrænke den hele Foranstaltning til for 3 Aar at oprette et, som det kaldes, midlertidigt Laboratorium for Undersøgelsen af Levnetsmidler, et Laboratorium, der naturligvis ikke kan udøve nogen Virksomhed i undersøgende Retning uden for Hovedstaden, naar kun 3 Personer skulle være ansatte derved. Jeg forstaar meget godt, at man fra det Synspunkt, som jeg maa antage ligger til Grund for de nævnte Ændringsforslag, kun foreslaar Laboratorium oprettet midlertidigt, og jeg vilde finde det forunderligt, om man fra det Synspunkt gjorde Andet; thi Synspunktet er vel nærmest dette, at man kun vil gjøre et Forsøg i den omtalte Retning, og at det saa senere skulde afhænge af de Erfaringer, som derigjennem maatte blive frembragne, om man vil gaa videre ad Lovgivningsveien i denne Retning. Jeg kan imidlertid ikke gaa ind derpaa. Jeg gaar nemlig ud fra, at det aldeles ikke er nødvendigt her at blive staaende paa Forsøgsstadiet. Jeg tror, at det er ganske uformødent og ubetimeligt at bruge i Lov, om der overhovedet bør gjøres noget Alvorligt for at hæmme Forsøksning af Næringsmidler. Om der kan paavises nogle flere eller færre Tilfælde, er ikke det, hvorpaa det kommer an; thi det forekommer mig klart, at der ialtsald foreligger nok, til at man kan sfride til saa berettigede og naturlige Foranstaltninger som dem, Lovforslaget gaar ud paa.